

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII**SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI****HOTĂRÂREA nr. 343****din 10 martie 2026**

Prin Raportul nr. 25-2848, Inspecția Judiciară - Direcția de inspecție pentru judecători a înaintat Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii rezultatul verificărilor privind cererea de apărare a reputației profesionale, formulată de domnul **FILIPOAIA MIHAI-MUREȘ**, judecător în cadrul Secției civile a Judecătoriei Bistrița.

Analizând raportul Inspecției Judiciare și văzând înscrisurile atașate, Secția pentru judecători reține următoarele:

Prin adresa nr. 3/17321/2025 din data de 18.12.2025, Consiliul Superior al Magistraturii a înaintat Inspecției Judiciare cererea având ca obiect apărarea reputației profesionale, formulată de domnul Filipoaia Mihai-Mureș, judecător în cadrul Judecătoriei Bistrița, în vederea efectuării de verificări, în temeiul art. 31 alin. (2) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii.

În cuprinsul cererii, domnul judecător Filipoaia Mihai-Mureș a arătat că, la data de 31.10.2025, i-a fost repartizat spre soluționare dosarul nr. _____ având ca obiect

revocarea unui ordin de protecție, pe care l-a soluționat prin sentința civilă nr. _____ din data

de _____. Ulterior pronunțării sentinței, dar anterior motivării acesteia și soluționării apelului, la data de _____ ziarul local „_____” a publicat articolul intitulat

„_____”

Domnul judecător a susținut că articolul conține afirmații neadevărate și insuficient documentate, formulate fără verificarea soluției pronunțate și fără consultarea motivării hotărârii, denaturând realitatea juridică, întrucât, contrar celor afirmate în presă, cererea a fost admisă doar în parte și doar unele dintre măsurile de protecție au fost revocate, iar altele au fost menținute, asigurându-se protecția victimei.

Domnul judecător mai arată că, pe lângă prezentarea denaturată a hotărârii, articolul face aprecieri care se încadrează în definiția „*atacului la persoană*”, afirmații precum „*Judecătorul reîntors în funcție*

un gest discutabil de moralitate, alege să arate o incompetență clară în sala de judecată” fiind

de natură să îi afecteze reputația profesională, aducând totodată grave prejudicii de imagine sistemului de justiție, în general.

De asemenea, domnul judecător a apreciat că însuși titlul articolului „
” aduce atingere imaginii și încrederii publice a instanțelor
din municipiul Bistrița.

Totodată, domnul judecător a invocat încălcarea dreptului la reputație garantat de art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, precum și limitele libertății de exprimare prevăzute de art. 30 alin. (6) din Constituția României, care stabilește că „*libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine*”. Domnul judecător a făcut trimitere, de asemenea, la Rezoluția nr. 1003/1993 a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei și la normele deontologice ale profesiei de jurnalist, care impun diferențierea clară între știri și opinii și obligația de a informa corect și obiectiv opinia publică.

Întrucât numele autorului articolului nu este publicat, domnul judecător a apreciat că răspunderea pentru afirmațiile calomnioase aparține publicației „
”, potrivit art. 30 alin. (8) din Constituția României, care prevede că „*răspunderea civilă pentru informația sau pentru creația adusă la cunoștința publică revine editorului sau realizatorului, autorului, organizatorului manifestării artistice, proprietarului mijlocului de multiplicare, al postului de radio sau de televiziune, în condițiile legii*”.

În concluzie, domnul judecător a solicitat Consiliului Superior al Magistraturii să constate că afirmațiile cuprinse în articolul menționat au legătură directă cu procesul decizional în care este implicat, nu sunt reale, au fost date publicității fără o verificare a realității și acurateței, depășesc limitele permise jurnaliștilor și sunt de natură să îi afecteze reputația profesională.

În urma verificărilor efectuate, Inspekția Judiciară a reținut că, prin cererea înregistrată la data de 31.10.2025 pe rolul Judecătoriei Bistrița sub nr.

..... a solicitat, în contradictoriu cu intimatul
revocarea ordinului de protecție dispus prin sentința civilă nr.
pronunțată de Judecătoria Bistrița în dosarul nr. definitivă prin decizia civilă nr.
pronunțată de Tribunalul

Dosarul a fost repartizat aleatoriu Completului prezidat de domnul judecător
Filipoaia Mihai-Mureș, cu prim termen de judecată la data de

Prin sentința civilă nr. pronunțată la data de n dosarul nr.
instanța a admis în parte cererea de revocare, a înlocuit, începând cu data
pronunțării hotărârii, pentru restul perioadei inițiale a ordinului de protecție, măsura privind
păstrarea distanței minime, cu obligația ca agresorul să păstreze o distanță de minimum 25 de
metri față de victima față de locuința victimei, precum și față de unitatea

de învățământ a acesteia, a menținut interdicția agresorului de a lua contact în orice mod, inclusiv telefonic, prin corespondență, prin intermediul mijloacelor de socializare online (e-mail, whatsapp etc.) cu victima a înlăturat, începând cu data pronunțării hotărârii, interdicția agresorului de a se deplasa în proximitatea unității de învățământ, respectiv pe strada sau în apropierea (50 de metri față de) străzilor și a părților din cuprinse între precum și obligația agresorului de a purta permanent un dispozitiv electronic de supraveghere, pentru restul perioadei ordinului de protecție inițial. A respins cererea de revocare integrală a ordinului de protecție.

Hotărârea mai sus menționată a fost motivată de domnul judecător la data de 21.11.2025.

În motivarea hotărârii, s-a reținut că, din materialul probator administrat (proces-verbale ale organelor de poliție, datele furnizate de sistemul electronic de monitorizare), a rezultat că nu au fost constatate încălcări intenționate ale obligațiilor stabilite prin ordinul de protecție, iar alertele generate au fost cauzate, în principal, de apropierea victimei de persoana supravegheată, de activități cotidiene desfășurate în spații publice frecventate de ambii minori ori erori tehnice ale sistemului de monitorizare.

În ceea ce privește riscul de recidivă, instanța a constatat că nu există un raport formal de evaluare a riscului de recidivă, întrucât, potrivit legislației și jurisprudenței Înaltei Curți de Casație și Justiție, un astfel de raport nu se întocmește în cauze civile. În lipsa acestuia, instanța a procedat la o analiză proprie a riscului, pe baza probelor administrate, reținând cu privire la conduita minorului agresor că acesta a fost inclus într-un program de consiliere psihologică, a manifestat regret față de fapta comisă, nu a prezentat un comportament violent ulterior și a avut o conduită cooperantă, confirmată inclusiv de și unitatea de învățământ.

Împotriva acestei hotărâri a formulat apel domnul

Prin decizia civilă nr. din data de pronunțată de Tribunalul

instanța de control judiciar a admis apelul formulat de apelantul și a respins cererea de revocare a ordinului de protecție formulată de petentul

dispus prin sentința civilă nr. pronunțată de Judecătoria în dosarul

nr. definitivă prin decizia civilă nr. pronunțată de Tribunalul

La data de în ziarul local (exclusiv on-line) „ a fost publicat articolul „

”, având următorul conținut:

„În Bistrița, asistăm momentan la în care joacă doar o singură familie, și care, privit din exterior, pare o comedie proastă, ruptă parcă dintr-o operă a lui Caragiale. Doar că finalul nu este nicidecum amuzant, ci se anunță tragic. Este povestea unui

victimă a unei agresiuni de o cruzime inimaginabilă și a unui sistem judiciar local care se dovedește putred, slab și, mai presus de orice, incompetent.

Totul a început pe

a fost lovit violent în fața

Altercația, filmată cap-coadă, arată o regie clară: victima este atrasă în capcană și lovită pe neașteptate, căzând ca secerată. Ulterior, grupul de agresori exercită presiuni morale incredibile asupra victimei pentru a «se împăca», transformând-o practic în complice la propria umilire.

Dacă filmarea nu ar fi ajuns pe internet, nu am fi aflat nici azi cât de slab este pregătit sistemul judiciar din Bistrița-Năsăud. Deși presa a tras toate semnalele de alarmă. Poliția s-a autosesizat din presă, pe data de 16.04.2025. Un dosar penal a fost deschis, iar procurorul a solicitat un ordin de protecție - o interdicție de 200 de metri și brățara electronică.

Punctul culminant al acestei farse tragice îl reprezintă decizia șocantă a judecătorului Mihai Mureș Filipoaia. Judecătorul,

un gest discutabil de moralitate, alege să arate o «incompetență clară» în sala de judecată.

*Fără a analiza zecile de abateri și incidente de provocare (ne-evidențiate, culmea, de Poliție) și la o simplă solicitare a familiei agresorului, Judecătorul Mureș **a decis ridicarea tuturor măsurilor preventive!***

De parcă nu ar fi fost de ajuns, în loc să dispună un raport de recidivă asupra agresorului, așa cum prevede legea, Judecătorul a dispus un raport de recidivă pentru victima agresiunii! O mișcare care sfidează orice logică judiciară și arată clar cui i se acordă «protecția» sistemului.

Recidiva anunțată: Mesaj de sfidare de la agresor

*La scurt timp după decizia
imediat.*

sfidarea agresorului a venit

Acesta s-a pozat lângă gardul exact locul agresiunii, cu un mesaj clar către victimă: «liber din nou cu frații mei lângă mine suntem toți la bine și la greu».

Cazul agresiunii din Bistrița este un semnal de alarmă sumbru: când autoritățile dau dovadă de o nepăsare atât de mare, se ajunge la o tragedie. Eșecul sistemului de a gestiona violența școlară permite recidiva, iar fiecare recidivă devine, de multe ori, mult mai gravă. Ne rugăm să nu asistăm la un deznodământ tragic similar celui din cazul unde nepăsarea autorităților a lăsat victimei cicatrici adânci."

Prin Raportul nr. 25-2848, Inspekția Judiciară a arătat că articolul analizat a fost publicat anterior redactării hotărârii judecătorești și anterior soluționării apelului, fără o documentare minimă, deși chiar din lectura soluției pronunțate la data de 12.11.2025 rezulta în

mod neechivoc că cererea de revocare a ordinului de protecție a fost admisă doar în parte, menținându-se măsuri esențiale de protecție a victimei. Prezentarea soluției ca fiind una de „*ridicare a tuturor măsurilor preventive*” este contrară realității și susceptibilă să inducă în eroare opinia publică.

Totodată, Inspecția Judiciară a reținut că judecata s-a desfășurat cu respectarea principiilor imparțialității, contradictorialității și egalității armelor, ambele părți fiind ascultate, iar probele au fost administrate și apreciate în conformitate cu dispozițiile legale incidente, astfel că afirmațiile din articol, potrivit cărora instanța ar fi acționat „*la simpla solicitare a familiei agresorului*” sau fără analizarea probelor, sunt nefondate și tendențioase.

De asemenea, Inspecția Judiciară a constatat caracterul eronat al susținerilor referitoare la presupusa dispunere a „*unui raport de recidivă pentru victimă*”, în condițiile în care judecătorul cauzei a solicitat Serviciului de Probațiune relații cu privire la posibilitatea întocmirii raportului de evaluare prevăzut de art. 25 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 26/2024 privind ordinul de protecție, iar nu întocmirea unui raport referitor la victimă.

De asemenea, Inspecția Judiciară a apreciat că prin utilizarea expresiilor „*judecătorul un gest discutabil de moralitate*”, „*incompetență clară în sala de judecată*” sau „*o decizie care sfidează logica*”, articolul depășește limitele criticii admisibile, formulând atacuri la persoană și judecăți de valoare excesive, fără fundament factual, care aduc atingere reputației profesionale a judecătorului și încrederii publice în actul de justiție.

Inspecția Judiciară a mai arătat că atât conținutul articolului, cât și titlul acestuia „*Indiferența sistemului judiciar din Bistrița expusă ...*” conferă declarațiilor o gravitate sporită, întrucât depășesc sfera exprimării unei opinii generale și sunt de natură să inducă ideea existenței unei disfuncționalități grave și nelegale la nivelul instanțelor de judecată, în absența unui suport factual sau juridic adecvat.

S-a mai învederat că, sub acest aspect, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a statuat că, deși critica adusă sistemului judiciar este permisă într-o societate democratică, libertatea de exprimare poate fi supusă unor limitări proporționale atunci când aceasta riscă să afecteze autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești, în special prin formularea unor acuzații directe împotriva unor magistrași concreți, în lipsa unui suport probator adecvat, situație ce depășește protecția conferită de art. 10 din Convenție (a se vedea, spre exemplu, *Prager și Oberschlick c. Austriei*, Hotărârea din 26 aprilie 1995, par. 34-36).

Astfel, Inspecția Judiciară a apreciat că afirmațiile publicate în articolul apărut în ziarul local (exclusiv on-line) „*Indiferența sistemului judiciar din Bistrița expusă: Agresorul, lăsat liber să sfideze victima*”, cu referire la persoana și activitatea profesională a domnului judecător Filipoiu Mihai-Mureș din cadrul Judecătoriei Bistrița, au afectat grav reputația profesională a petentului.

Pe cale de consecință, Inspekția Judiciară a propus admiterea cererii formulate de domnul judecător Filipoaia Mihai-Mureș privind apărarea reputației profesionale.

Față de cererea de apărare a reputației profesionale, Secția pentru judecători reține următoarele:

În calitatea sa fundamentală de garant al independenței justiției, conferită de art. 133 alin. (1) din Constituția României, Consiliul Superior al Magistraturii apără corpul magistraților împotriva actelor de natură să aducă atingere independenței, imparțialității sau reputației profesionale a acestora.

Potrivit art. 31 alin. (1) și (2) din Legea nr. 305/2022: *„(1) Secțiile corespunzătoare ale Consiliului Superior al Magistraturii au dreptul, respectiv obligația corelativă de a se sesiza, din oficiu, pentru a apăra judecătorii și procurorii împotriva oricărui act de imixtiune în activitatea profesională sau în legătură cu aceasta, care le-ar putea afecta independența sau imparțialitatea, precum și împotriva oricărui act care ar crea suspiciuni cu privire la acestea. De asemenea, secțiile Consiliului Superior al Magistraturii apără reputația profesională a judecătorilor și procurorilor. (2) Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, secțiile, președintele și vicepreședintele Consiliului Superior al Magistraturii, la sesizarea judecătorului sau procurorului care consideră că independența, imparțialitatea sau reputația profesională îi este afectată în orice mod, ori din oficiu, sesizează Inspekția Judiciară pentru efectuarea de verificări, în vederea apărării independenței, imparțialității și reputației profesionale a judecătorilor și procurorilor. (...)”*

În mod constant, Plenul și Secțiile Consiliului Superior al Magistraturii au reținut că noțiunea de „reputație” reprezintă părerea publică favorabilă sau defavorabilă despre o persoană, despre felul în care cineva este cunoscut sau apreciat. Părerea publică defavorabilă este, în principiu, de natură să aducă atingere reputației unei persoane. Ea este justificată dacă se bazează pe fapte reale și trebuie sancționată dacă se bazează pe afirmații tendențioase, făcute în scopul de a-i discredita acesteia reputația.

De asemenea, dreptul la reputație constituie unul dintre drepturile garantate de art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, ca element esențial al dreptului la respectarea vieții private, iar reputația profesională constituie o valoare esențială în exercitarea funcției și reprezintă, totodată, părerea pe care magistratul o creează în conștiința colectivă despre modul în care își exercită profesia.

Reputația profesională este o consecință a integrității profesionale și morale de care trebuie să dea dovadă fiecare magistrat, aflându-se în strânsă legătură cu independența, imparțialitatea și integritatea pe care trebuie să le manifeste în exercitarea profesiei. Totodată, reputația profesională constituie o valoare esențială în exercitarea funcției și conferă magistratului credibilitate și siguranță în exercitarea profesiei, autoritate în exprimarea opiniilor,

cu precădere a celor profesionale și, totodată, reprezintă părerea pe care magistratul o creează în conștiința colectivă despre modul în care își exercită profesia.

Aceste aspecte sunt confirmate și de jurisprudența în materie a Curții Europene a Drepturilor Omului, în cauza *Stăngu și Scutelnicu c. României*, reținându-se că „funcționarii și mai ales magistrații, pe temeiul obligației lor de a fi rezervați, trebuie, pentru a-și îndeplini funcțiile lor, să beneficieze de încrederea publicului fără a fi pe nedrept deranjați. De aceea este posibil să fie necesară protejarea lor contra atacurilor ofensatoare atunci când sunt în funcție.”

În mod constant, Consiliul Superior al Magistraturii a apreciat că apărarea reputației profesionale a judecătorului sau procurorului se poate dispune numai dacă se constată că o acțiune sau împrejurare bine determinată a avut ca urmare formarea unei păreri publice defavorabile cu privire la activitatea profesională a magistratului, care este de natură să aducă atingere reputației profesionale a acestuia. De asemenea, Consiliul Superior al Magistraturii a apreciat că această apărare se impune ori de câte ori afirmațiile publice sunt susceptibile să influențeze negativ și nejustificat percepția publicului asupra modului de exercitare a atribuțiilor judiciare (în acest sens, Hotărârile Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 823/2015 și nr. 45/2016).

Pe de altă parte, atât în norme interne, cât și în norme internaționale adoptate sau ratificate de statul român, a fost reglementată libertatea de exprimare și condițiile de exercitare a acesteia.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) și (6) din Constituția României, „Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile însă, libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine”, iar potrivit prevederilor art. 31 alin. (4) din legea fundamentală, „mijloacele de informare în masă, publice și private, sunt obligate să asigure informarea corectă a opiniei publice”.

Art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului garantează libertatea de exprimare, aceasta putând fi supusă unor restrângeri necesare într-o societate democratică, printre care protecția reputației altora sau garantarea autorității și imparțialității puterii judecătorești. În jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a subliniat, în mod constant, că dreptul la libertatea de exprimare nu este unul absolut, acesta putând fi restrâns în ipoteza în care este îndreptat împotriva unor valori pe care statul le poate în mod legitim apăra, cum ar fi autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

Cu privire la rolul presei în raport cu justiția, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat, în cauza *Prager și Oberschlick c. Austriei*, că, fără îndoială, funcționarea sistemului de justiție este o instituție esențială într-o societate democratică, iar presa este unul din mijloacele prin care politicienii și opinia publică pot verifica dacă judecătorii își exercită responsabilitățile în

conformitate cu scopul misiunii lor. Cu toate acestea, trebuie să se țină cont de rolul special al puterii judiciare în societate: ca garant al justiției, acțiunea sa are nevoie de încrederea cetățenilor pentru a prospera. De aceea, poate să se adeverească necesară protejarea ei împotriva atacurilor distrugătoare care sunt lipsite de temei serios, mai ales că magistraților vizați le este interzis să reacționeze (pct. 34).

Obligația de rezervă a magistratului în fața atacurilor sau criticilor este consacrată și la nivel european. Potrivit Declarației privind Etica Judiciară, adoptată de Rețeaua Europeană a Consiliilor Judiciare (Londra, 2010), *„chiar și în fața atacurilor sau criticilor, judecătorul va exercita aceeași discreție și rezervă”*. Tocmai pentru că magistrații nu pot și nu trebuie să reacționeze public la afirmațiile care le afectează reputația profesională, revine Consiliului Superior al Magistraturii, în calitate de garant constituțional, sarcina de a asigura protecția adecvată.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a recunoscut, în cauza *Morice c. Franței (MC)*, că, având în vedere calitatea lor de membri ai instituțiilor fundamentale ale statului, magistrații pot face obiectul unor critici personale în limitele admisibile. Limitele criticilor admisibile la adresa lor, atunci când acționează în exercitarea atribuțiilor oficiale, sunt mai largi decât cele la adresa persoanelor particulare. Cu toate acestea, dintr-o critică nu poate lipsi o bază serioasă (*Prager și Oberschlick c. Austriei*, pct. 34), astfel încât statul poate proteja magistrații împotriva acuzațiilor nefondate.

De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că, deși într-o societate democratică persoanele au dreptul să comenteze și să critice administrarea justiției și funcționarii implicați în aceasta, o astfel de critică nu trebuie să depășească anumite limite, deoarece este în interesul general ca procurorii, asemenea judecătorilor, să beneficieze de încrederea publicului. Prin urmare, este posibil să fie necesar ca statul să îi protejeze de acuzații nefondate (*Lavrîc c. României*, pct. 34-35, cu trimitere la *Lešník c. Slovaciei*, nr. 35640/97, pct. 54, CEDO 2003-IV).

Totodată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că garanția oferită de art. 10 din Convenție jurnaliștilor care prezintă chestiuni de interes general nu poate opera decât dacă aceștia acționează cu bună-credință, furnizând informații exacte și fiabile, în conformitate cu etica jurnalismului. Atunci când, pe de o parte, se face o afirmație cu privire la fapte cu probe insuficiente pentru a o dovedi și, pe de altă parte, jurnalistul în cauză abordează o chestiune de interes public real, devine esențial să se verifice dacă jurnalistul a acționat în mod profesionist și cu bună-credință (*Ghiulfer Predescu c. României*, pct. 44, cu trimitere la *Flux c. Moldovei (nr. 7)*, nr. 25367/05, pct. 41, 24 noiembrie 2009). Criteriul bunei-credințe presupune analiza atitudinii subiective a autorului în raport cu afirmațiile sale și cu scopul demersului jurnalistic, buna-credință tinzând să fie mai importantă decât exactitatea afirmațiilor în a determina dacă

exercitarea libertății de exprimare se menține în limitele protejate de art. 10 din Convenție (*Radio France și alții c. Franței*, Hotărârea din 30 martie 2004; *Prager și Oberschlick c. Austriei*).

Rezoluția 1003 (1993) a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei cu privire la etica jurnalistică stabilește că presa are o responsabilitate etică față de cetățeni și societate, principiul de bază al eticii jurnalismului fiind diferențierea dintre știri și opinii, difuzarea știrilor trebuind să fie bazată pe adevăr, asigurată prin mijloace adecvate de verificare și demonstrare și pe imparțialitate în prezentare, descriere și narare.

În mod similar, în jurisprudența sa constantă, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că afirmațiile referitoare la fapte determinate, susceptibile de a fi probate, făcute în absența oricăror dovezi care să le susțină, nu se bucură de protecția art. 10 din Convenție (*Nilsen și Johnsen c. Norvegiei*, nr. 23118/93, pct. 43, CEDO 1999-VIII). Acest principiu a fost reiterat și în jurisprudența instanței supreme naționale, care a subliniat că protecția oferită de art. 10 jurnaliștilor este subordonată condiției ca aceștia să acționeze cu bună-credință, pe baza unor fapte exacte, furnizând informații fiabile și precise, demne de a fi considerate credibile, cu respectarea deontologiei profesionale (Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția I civilă, Decizia nr. 36/2014).

Analizând cererea de apărare a reputației profesionale formulată de domnul judecător Filipoaia Mihai-Mureș, articolul din data de _____ al ziarului local (exclusiv online) „_____, publicat cu titlul „Indiferența sistemului judiciar din Bistrița expusă: Agresorul, lăsat liber să sfideze victima”, Raportul Inspecției Judiciare, precum și celelalte înscrisuri atașate, în raport de principiile mai sus evocate, Secția pentru judecatori apreciază că aceasta este întemeiată, pentru următoarele considerente:

Articolul din presa online la care a făcut referire domnul judecător Filipoaia Mihai-Mureș debutează cu un titlu care, prin însuși conținutul său, nu exprimă doar o opinie critică asupra unei soluții judiciare, ci atribuie sistemului judiciar din municipiul Bistrița și, implicit, magistratului care a pronunțat hotărârea, un comportament de indiferență față de victima agresiunii. Titlul - „Indiferența sistemului judiciar din Bistrița expusă” - depășește astfel sfera unei critici generale, inducând ideea unei disfuncționalități grave și nelegale la nivelul instanțelor de judecată, fără un suport factual adecvat, și aduce atingere reputației profesionale a magistratului identificat explicit, dar și imaginii și încrederii publice în instanțele din municipiul Bistrița. Prin asocierea directă a numelui și a activității profesionale a judecătorului cu noțiunile de incompetență, imoralitate și nesocotire a legii, articolul depășește sfera legitimei critici jurnalistice.

Secția pentru judecatori reiterează distincția clară consacrată în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului între declarațiile factuale și judecățile de valoare: în vreme ce existența faptelor poate fi demonstrată, adevărul judecăților de valoare nu este susceptibil probațiunii. Totuși, chiar și atunci când o declarație constituie o judecată de valoare, trebuie să

existe un temei factual suficient pentru a o justifica, în caz contrar aceasta fiind considerată excesivă (*Lavric c. României*, pct. 39; *Cumpănă și Mazăre c. României [GC]*, nr. 33348/96, § 98, CEDO 2004-XI; *Ghiulfer Predescu c. României*, pct. 43). Pentru a face distincție între o afirmație factuală și o judecată de valoare, este necesar să se țină seama de circumstanțele cauzei și de tonul general al observațiilor (*Ghiulfer Predescu c. României*, pct. 43).

Or, în urma verificărilor efectuate, Secția pentru judecători constată că afirmațiile referitoare la activitatea profesională și conduita magistratului nu au un suport factual suficient, contrazicând în mod direct soluția pronunțată și înscrisurile dosarului. Spre deosebire de situațiile în care apărarea reputației a fost respinsă pentru că afirmațiile presei se întemeiaseră pe constatări ale unor autorități competente sau pe documente cu caracter public (în acest sens, jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, Decizia nr. 670/2011), în speța de față nu există nicio constatare instituțională care să susțină acuzațiile formulate la adresa judecătorului. Mai mult decât atât, actele dosarului le infirmă în mod vădit.

Afirmațiile potrivit cărora instanța ar fi ridicat „toate măsurile preventive” și ar fi acționat „la simpla solicitare a familiei agresorului” sunt vădit contrare realității. Prin sentința civilă nr. _____ din _____ instanța a admis cererea de revocare doar în parte, menținând interdicția de contact a agresorului cu victima și obligația de a păstra o distanță minimă de 25 de metri, respingând totodată cererea de revocare integrală a ordinului de protecție.

Faptul că, ulterior, prin decizia civilă nr. _____ din data de _____ Tribunalul Bistrița-Năsăud a admis apelul formulat și a respins în integralitate cererea de revocare a ordinului de protecție confirmă suplimentar caracterul inexact al prezentării jurnalistice. Totuși, lipsa bazei factuale a afirmațiilor exista încă de la data publicării articolului, întrucât chiar din soluția pronunțată la _____ rezulta că cererea fusese admisă numai în parte și că măsuri esențiale de protecție fuseseră menținute.

Totodată, în acord cu aspectele reținute de Inspecția Judiciară, Secția pentru judecători reține că afirmația referitoare la presupusa dispunere a „unui raport de recidivă pentru victimă” este lipsită de orice suport factual. Din înscrisurile dosarului rezultă că judecătorul a solicitat Serviciului de Probațiune relații cu privire la posibilitatea întocmirii raportului de evaluare prevăzut de art. 25 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 26/2024, iar nu întocmirea unui raport privind victima.

Secția pentru judecători mai reține că judecata s-a desfășurat cu respectarea principiilor imparțialității, contradictorialității și egalității armelor, ambele părți fiind ascultate, iar probele au fost administrate și apreciate în conformitate cu dispozițiile legale incidente, astfel că afirmațiile din articol sunt nefondate și tendențioase.

Din perspectiva criteriului bunei-credințe jurnalistice, Secția constată că autorul articolului nu a efectuat nicio verificare minimă a soluției pronunțate - accesibilă public pe

portalul instanțelor - și nu a așteptat motivarea hotărârii. Articolul a apărut la data de cinci zile înainte de motivarea hotărârii (21.11.2025) și cu trei săptămâni înainte de soluționarea apelului (08.12.2025). Or, astfel cum a subliniat Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în cazul în care jurnalistul nu prezintă niciun material care să fie considerat suficient pentru a fundamenta susținerile sale, nu verifică acuratețea afirmațiilor și nu i-a oferit magistratului posibilitatea de a răspunde acuzațiilor care îi erau aduse, acesta nu dovedește că a scris cu atenția profesionistă care se impune jurnaliștilor (*Lavric c. României*, pct. 44).

Prin urmare, nu este adecvat să se facă referire la marja permisă în general jurnaliștilor în ceea ce privește provocarea sau exagerarea atunci când articolele privesc persoane publice. Atunci când jurnalistul nu a acționat cu atenția profesionistă care se impune, această marjă nu operează (*Lavric c. României*, pct. 48).

Mai mult, afirmațiile din articol potrivit cărora instanța ar fi „ridicat toate măsurile preventive”, ar fi acționat „la simpla solicitare a familiei agresorului” sau ar fi prezentat în mod denaturat demersul probator referitor la riscul de recidivă constituie afirmații referitoare la fapte determinate, susceptibile de a fi probate și verificate, iar acestea sunt contrazise în mod direct de actele dosarului. Or, astfel cum a statuat Curtea Europeană a Drepturilor Omului, afirmațiile factuale lipsite de orice dovadă nu intră sub protecția art. 10 din Convenție (*Nilsen și Johnsen c. Norvegiei*, pct. 43).

Cu privire la expresiile utilizate în articol — „ *judecătorul*

un gest discutabil de moralitate”,

„*incompetență clară în sala de judecată*”, sau „*o decizie care sfidează logica*” —, Secția pentru judecatori apreciază că acestea constituie atacuri la persoană care aduc atingere reputației profesionale a magistratului, depășind limitele criticii admisibile în sensul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului. Afirmând că judecătorul ar fi acționat incompetent și ar fi emis o decizie care sfidează orice logică judiciară, autorul i-a reproșat implicit acestuia că a încălcat legea sau cel puțin și-a încălcat obligațiile profesionale, aducând atingere nu numai reputației sale, dar subminând și încrederea publică în integritatea magistraților în general (*Prager și Oberschlick c. Austriei*, pct. 36).

Având în vedere considerentele de mai sus, Secția pentru judecatori apreciază că, în cauză, nu este vorba de simple critici jurnalistice asupra unei soluții judiciare, ci a unor afirmații factuale inexacte și a unor judecăți de valoare excesive, formulate la adresa unui magistrat identificat explicit, fără un suport factual suficient, apte să afecteze percepția publică asupra modului în care acesta și-a exercitat atribuțiile.

În aceste condiții, articolul publicat la data de

în ziarul local,

” depășește limitele libertății de exprimare și aduce atingere reputației profesionale a domnului Filipoaia Mihai-Mureș, judecător în cadrul Secției civile a Judecătoriei Bistrița, motiv pentru care Secția pentru judecatori va admite cererea formulată de magistratul menționat.

Față de cele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 31 alin. (1) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii, prin vot direct și secret, cu unanimitatea voturilor membrilor prezenți;

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI A CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII

HOTĂRĂȘTE

Art.1 - Admiterea cererii privind apărarea reputației profesionale formulată de domnul **FILIPOAIA MIHAI-MUREȘ**, judecător în cadrul Secției civile a Judecătoriei Bistrița.

Art.2 - Prezenta hotărâre se comunică Inspecției Judiciare și magistratului vizat.

Data în București, la data de 10 martie 2026

Președinte
Judecător Gheorghe Liviu ODAȘU

